

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců Mgr. Radovana Havelce a JUDr. Tomáše Rychlého v právní věci žalobce: **D. V. T.**, zastoupeného Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem Praha 1, Opletalova 25, proti žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Praha 3, Olšanská 2, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 7. 6. 2019, č. j. 4 A 27/2019 – 38,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádnému z účastníků **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Rozhodnutím Policie ČR, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, ze dne 20. 10. 2018, č. j. KRPA-236133-51/ČJ-2018-000022 (dále jen „správní rozhodnutí I. stupně“), bylo žalobci uloženo dle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „cizinecký zákon“), správní vyhoštění a stanovena doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států EU v délce 1 roku. Lhůta k vycestování byla dle § 118 odst. 3 téhož zákona stanovena v trvání 30 dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí, přičemž bylo současně konstatováno, že ve smyslu § 120a odst. 1 citovaného zákona se na žalobce nevztahují důvody znemožňující vycestování podle § 179 cizineckého zákona. Žalovaná svým rozhodnutím ze dne 29. 4. 2019, č. j. CPR-36821-3/ČJ-2018-930310-V241 (dále jen „napadené rozhodnutí“), zamítla žalobcem podané odvolání a správní rozhodnutí I. stupně potvrdila. Žalobce předmětné rozhodnutí napadl žalobou k Městskému soudu v Praze (dále jen „městský soud“), který ji rozsudkem ze dne 7. 6. 2019, č. j. 4 A 27/2019 – 38 (dále jen „napadený rozsudek“), zamítl.

[2] V žalobě namítal nedostatečně zjištěný skutečný stav věci, dále nerespektování požadavku, aby přijaté řešení odpovídalo okolnostem případu, a aby byly šetřeny oprávněné zájmy osob, jichž se činnost správního orgánu dotýkala, což mělo vést k nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. Žalobce rovněž namítal, že dané rozhodnutí zmiňuje jistou paní X a její nezletilé děti, kteří k němu však nemají žádnou vazbu, a jde proto o úryvek textu z jiného rozhodnutí. Hlavní žalobní námitku však představovalo tvrzení o nepřiměřenosti zásahu rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života. K tomu namítal, že na území pobýval neoprávněně pouze několik hodin, přičemž v danou dobu měl podanou žalobu, včetně návrhu na přiznání odkladného účinku, vůči rozhodnutí o zrušení trvalého pobytu. O odkladném účinku žaloby přitom nebylo v době zahájení řízení o správním vyhoštění rozhodnuto. Žalobce taktéž poznamenal, že v obdobných případech ukládá správní orgán povinnost opustit území. Zdůraznil, že jeho družka nebyla řádně vyslechnuta a správní orgán se spokojil s tím, že jmenovaná má nahlášenou adresu v ČR, ale pobývá v Německu. K námitce porušení legitimního očekávání a nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí odcitoval žalobce z několika různých rozhodnutí žalované ve věcech jiných cizinců, v nichž došlo ke zrušení rozhodnutí I. stupně ukládajícího správní vyhoštění z důvodu jeho nepřiměřenosti. Nepřiměřenost jemu uloženého opatření přitom žalobce sledoval jak v jeho formě, tak délce vyhoštění.

[3] Městský soud pro účely posouzení věci poukázal na následující skutečnosti vyplývající z obsahu správního spisu: Dne 24. 6. 2018 kontrolovala policejní hlídka podezřelé vozidlo, které řídil žalobce. Provedenou lustrací bylo zjištěno, že mu dne 24. 5. 2018 byl ukončen trvalý pobyt na území ČR, s lhůtou k vycestování v délce 30 dnů, tedy do dne 23. 6. 2018. Žalobce byl proto zajištěn a následně mu bylo sděleno zahájení správního řízení ve věci správního vyhoštění. Do protokolu o výsledku ze dne 30. 6. 2018 (č. j. KRPA-236133-17/ČJ-2018-000022; dále též „Protokol“) uvedl, že do ČR naposledy přicestoval v roce 2015 z Vietnamu. Jeho právní zástupce ho informoval o tom, že nabylo právní moci rozhodnutí ve věci trvalého pobytu, avšak v době kontroly si nebyl vědom, že na území ČR pobývá neoprávněně. Poznamenal dále, že proti rozhodnutí o zrušení trvalého pobytu podal žalobu, o které dosud nebylo rozhodnuto. Uvedl adresu, na které se zdržuje, s tím, že ve svém pokoji bydlí sám. Oficiálně nepracuje, má však brigády na úklidové práce nebo pomáhá majiteli bytu s pracemi kolem domu. V České republice má manželku, státní příslušnici Vietnamu, která zde má trvalý pobyt. Má také dceru, která je se svou matkou, žalobcovou manželkou, v současné době v Německu, kde bydlí. Žalobce je s nimi v telefonickém kontaktu přibližně jednou za 2 až 3 dny. Ve Vietnamu má rodiče, sestru a bratra, s nimiž je v kontaktu přes sociální sítě. Na dceru pravidelně měsíčně přispívá 2.000 Kč, a to i když je v Německu. Naposledy ji viděl minulý měsíc, když přijela s matkou z Německa. Přes prázdniny by měla přijet na 2 až 3 měsíce. K vycestování poznamenal, že kdyby žil ve Vietnamu, nemohl by se setkávat se svou dcerou. Žalobce nesdílí společnou domácnost s občanem EU. Do vlasti se může vrátit a v případě uložení správního vyhoštění sám vycestuje. Žalobce rovněž doložil, že proti rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců podal žalobu u Krajského soudu v Plzni dne 22. 6. 2018, současně s žádostí o přiznání odkladného účinku. Z usnesení zmíněného soudu ze dne 20. 7. 2018, č. j. 57 A 84/2018 – 33, bylo zjištěno, že návrhu na přiznání odkladného účinku nebylo vyhověno. Následně došlo k vydání správního rozhodnutí I. stupně a napadeného rozhodnutí.

[4] Na podkladě uvedených skutečností přistoupil městský soud k vypořádání žalobních bodů. Nejprve shledal nedůvodnou námitku nepřezkoumatelnosti, neboť dle jeho názoru žalovaná založila své rozhodnutí na skutečnostech obsažených ve správním spise. Dodal, že z napadeného rozhodnutí je zřejmé, z jakých skutečností vycházela a podle jakých ustanovení rozhodla, stejně jako jakými se řídila úvahami. Ve vztahu k věcným námitkám městský soud nejprve připomněl znění aplikovaného § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 cizineckého zákona, přičemž

pokračování

zdůraznil, že je nesporné, že žalobce pobýval na území v době kontroly bez oprávnění k pobytu, jestliže bylo o zrušení trvalého pobytu pravomocně rozhodnuto. Dané rozhodnutí bylo taktéž vykonatelné. Lhůta k vycestování pak uplynula dne 23. 6. 2018. Nacházel-li se žalobce na území ČR dne 24. 6. 2018, porušil cizinecký zákon, neboť nevyužil lhůty stanovené k vycestování a i po jejím uplynutí pobýval na území. Městský soud konstatoval, že správní orgán I. stupně, ani žalovaná tedy nepochybily, pokud se žalobcem zahájily řízení o správním vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 cizineckého zákona.

[5] Ve vztahu k námitce zařazení odstavce z jiného správního rozhodnutí (zmínka o X), městský soud poznamenal, že toto nemohlo vzhledem k ostatním částem napadeného rozhodnutí způsobit jeho nepřezkoumatelnost, neboť z celkového obsahu je zřejmé, že tato část se do odůvodnění dostala nedopatřením. Z hlediska hlavního žalobního bodu, tj. námítky nepřiměřenosti rozhodnutí, poukázal městský soud na obsah spisového materiálu a odůvodnění napadeného rozhodnutí, které dle jeho názoru dokazují, že došlo k podrobnému posouzení žalobcových rodinných a osobních vztahů na území ČR. Zdůraznil, že žalobcova manželka s jejich společnou dcerou mají povolen trvalý pobyt na území ČR, avšak pobývají v Německu. Dále doplnil, že správní orgán poukázal na to, že žalobci není známa adresa, na které se v Německu zdržují, taktéž s nimi nesdílí společnou domácnost. Městský soud podotkl, že nezpochybnuje žalobcovo tvrzení, že se občasně navštěvují, pokud jmenované přijedou do ČR, avšak zdůraznil, že z provedených zjištění vyplývá, že manželka a dcera se zdržují převážně v Německu, kde posledně jmenovaná navštěvuje i základní školu. Aproboval proto závěr správního orgánu, dle kterého na základě zjištěných skutečností není v daném případě správní vyhoštění nepřiměřeným zásahem do rodinného života. Dle městského soudu bylo přihlédnuto k tomu, že žalobcův kontakt s dcerou i manželkou není intenzivní právě s ohledem na jejich pobyt v Německu.

[6] Městský soud dále poznamenal, že správní orgán se podrobně zabýval taktéž přiměřeností délky doby uloženého vyhoštění. Dle názoru soudu se doba 1 roku, s ohledem na veškeré zjištěné okolnosti případu, neoprávněnost pobytu žalobce, i jeho soukromý a rodinný život, jeví přiměřenou, neboť byla stanovena v dolní části zákonného rozpětí s horní hranicí 3 let. Ve vztahu k žalobcem uváděným citacím několika rozhodnutí, týkajících se jiných cizinců, jimiž žalovaná zrušila rozhodnutí I. stupně a řízení o správním vyhoštění zastavila, městský soud zdůraznil, že jde o případy jiných cizinců, kdy byla posuzována jiná pobytová historie a jiné skutečnosti, které vedly správní orgán k řečenému postupu. Dodal, že v projednávaném případě nemá za to, že by správní orgány postupovaly v rozporu se zásadami jejich činnosti, či zásadou proporcionality a právní jistoty.

[7] Závěrem napadeného rozsudku městský soud k žalobcem tvrzené snaze o legalizaci svého pobytu podotkl, že mu byl trvalý pobyt zrušen z důvodu pravomocného odsouzení soudem za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody, a to přečinu nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a jedy dle § 283 odst. 1 zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „trestní zákoník“). Městský soud dále připomněl, že rozhodnutí rušící povolení k trvalému pobytu bylo potvrzeno Komisí pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců, proti kterému žalobce podal žalobu, již však nebyl přiznán odkladný účinek. Žalobce si dle názoru městského soudu za této situace musel být vědom toho, že jeho povinností bylo činit kroky k vycestování. V době stanovené pro vycestování však nevycestoval a na území nadále pobýval; zde městský soud odkázal na protokol o výslechu žalobce, z něhož vyplývá, že vycestovat nechtěl a vycestování do Vietnamu považoval za trest, a to navzdory skutečnosti, že mu při návratu do vlasti nic nehrozí a mohl by bydlet u rodičů. Městský soud uzavřel, že za dané situace se správní vyhoštění jeví přiměřeným. Žalobu proto jako nedůvodnou zamítl.

[8] Proti napadenému rozsudku podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a d) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). V ní nejprve namítl, že městský soud vypořádal žalobní body nedostatečně a nepřezkoumatelně. Taktéž nedostatečně zjistil stav věci a jeho závěry nemají oporu v doposud zjištěném skutkovém stavu. Rovněž odůvodnění napadeného rozsudku je nedostatečné a netransparentní. Stěžovatel nadále setrval na svém názoru o nezákonnosti správních rozhodnutí, jakož i napadeného rozsudku, přičemž odkázal na obsah své žaloby a odvolání.

[9] Stěžovatel upřesnil, že nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku shledává především v tom, že jak městský soud, tak správní orgány, neodůvodnily svůj závěr o přiměřenosti rozhodnutí ve vztahu ke konkrétní situaci stěžovatele. Neuvedly, v čem spatřují trvalí a intenzivní ohrožení základních zájmů společnosti, respektive existenci důvodného nebezpečí ze strany stěžovatele, pro které je smysluplné jej vyhostit, a to především s ohledem na zájmy jeho nezletilé dcery, která má na území ČR trvalý pobyt a nezavinila nastalou situaci. Stěžovatel podotkl, že zdánlivě benevolentní lhůta vyhoštění v délce jednoho roku ignoruje faktický stav při podávání pobytových žádostí ve Vietnamu. Trestní minulost stěžovatele *de facto* znemožňuje žádat o pobytové povolení za stejných podmínek, jako mají jeho krajané, a navíc situace na zastupitelském úřadě téměř znemožňuje získat termín k podání žádosti, a to i díky omezené kapacitě a korupci. „*Neosobní posouzení přiměřenosti*“ rozhodnutí vede k nesprávnému závěru, že je přiměřené konkrétní situaci stěžovatele.

[10] Za klíčové považuje stěžovatel otázky, zda jeho jednání mohlo vést k vydání rozhodnutí o správním vyhoštění, zda doba 1 roku nepředstavuje excesivní vybočení z mezí správního uvážení, stejně jako i to, zda nedošlo k porušení základního práva dítěte na pobyt společně se svými rodiči ve smyslu čl. 9 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte, respektive porušení čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“), jakož i § 174a odst. 1 cizineckého zákona. K těmto otázkám dále stěžovatel rozvedl svou argumentaci ohledně nepřiměřenosti a nezákonnosti napadených rozhodnutí.

[11] Stěžovatel konkrétně poznamenal, že nerozporuje, že po pravomocném zrušení trvalého pobytu setrval na území ČR. Namítl však, že zde nebyl ani den nelegálně, neboť se okamžitě dostavil na cizineckou policii za účelem řešení situace. Zrušení trvalého pobytu řeší nadále, přičemž věc nyní projednává Nejvyšší správní soud. Svě vycestování považuje za problematické a jeho rodinný život by zasáhlo natolik, že ani případné vyhovění kasační stížnosti ve věci pobytového oprávnění by újmu nemohlo napravit. Na území zůstal za účelem udržení rodiny pospolu, což by z Vietnamu nebylo možné. Městskému soud stěžovatel rovněž vytkl, že pouze zopakoval závěry správních orgánů, s nimiž se ztotožnil, a jeho rozhodnutí tak postrádá přezkumnou funkci. Napadený rozsudek jeho situaci neindividualizoval a rozhodně skutečnosti konstatuje „*jen ve velmi obecné míře*“. K odkázané judikatuře a rozhodovací praxi pak městský soud jen stroze uvedl, že se týká jiných osob s jinou pobytovou historií. Městský soud dle stěžovatele posuzoval věc izolovaně od řízení o zrušení trvalého pobytu. Dodal, že vůči invazivnímu rozhodnutí o správním vyhoštění stojí „*řada silných okolností a argumentů na straně stěžovatele, počínaje aktivním řešením své pobytové situace, vazbou na rodinu a zejména nezletilou dceru, dlouhá pobytová historie a jednou vykonaný trest za provinění, které ho nyní má stát také pobyt a rodinů*“.

[12] Ve vztahu k argumentaci rodinnou situací stěžovatel vedle již zmíněného čl. 9 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte dále odkázal na čl. 10 odst. 2 a čl. 32 odst. 4 Listiny základních práv a svobod, dle kterých může být dítě odděleno od rodičů proti jejich vůli pouze v zájmu dítěte a jen rozhodnutím soudu na základě zákona. V této souvislosti je stěžovatel přesvědčen, že správní orgány a městský soud nepřihlédly k zájmům jeho nezletilé dcery. Namítl,

pokračování

že mu nelze klást k tíži částečný pobyt dcery v Německu a *a priori* přistupovat k této vazbě „*spíše laxně*“. Dcera v ČR vyrůstala a spolu s matkou jsou držitelkami nejvyššího pobytového oprávnění, které by dlouhodobou absencí na území mohly ztratit. Rodinu proto nelze zachovat dlouhodobými návštěvami, či dokonce přestěhováním se za otcem a partnerem, přičemž však není v zájmu dítěte ani matky odloučení od stěžovatele. Z hlediska problematiky zohlednění zájmu nezletilých dětí odkázal stěžovatel na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 12. 2017, č. j. 1 Azs 376/2017 – 26, jehož závěry považuje za příléhavé i pro nyní posuzovanou věc.

[13] Správní orgány a městský soud se dále podle názoru stěžovatele nevyřadily ani s námitkou porušení čl. 8 Úmluvy, který i dle rozsudku zdejšího soudu ze dne 14. 3. 2018, č. j. 6 Azs 422/2017 – 29, zavazuje smluvní státy, tedy mj. Českou republiku, k respektu vůči soukromému a rodinnému životu, čímž je dána povinnost vážit přiměřenost dopadu každého rozhodnutí do těchto práv. V souvislosti s „*nejlepším zájmem dítěte*“, respektive porušením čl. 8 Úmluvy odkázal stěžovatel dále na rozsudek tohoto soudu ze dne 10. 5. 2018, č. j. 6 Azs 201/2016 – 49 (pozn. správně č. j. 6 Azs 201/2016 – 46), dle něhož je rozpor s tímto článkem dán tehdy, jestliže odůvodnění rozhodnutí jsou nedostatečná a neobsahují posouzení protichůdných zájmů. Stěžovatel zdůraznil, že nejlepší zájem dítěte musí dle judikatury Evropského soudu pro lidská práva (dále též „ESLP“) prozařovat veškerým rozhodováním státní správy, které se týká nezletilých dětí, byť zprostředkovaně.

[14] Závěrem své kasační stížnosti stěžovatel poukázal na faktory, které dle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu a ESLP musí být v cizineckých věcech zejména brány v potaz. V návaznosti opakovaně připomněl, že má na území ČR vytvořeno „*veškeré zázemí*“, má zde svoji „*manželku*“, s níž vychovává jejich nezletilou dceru. Povolení k trvalému pobytu měl již od roku 2003, tj. více jak 16 let, za kterých se plně integroval do společnosti. Stěžovatel zdůraznil, že dcera je ve věku, kdy po svém boku potřebuje otce, na čemž nic nemění jejich krátkodobé odloučení. V současnosti se o ní vzorně stará a vypomáhá „*manželce*“ s její výchovou. Délku legálního pobytu a výskyt rodiny na území ČR považuje za tak podstatný faktor, že by správní vyhoštění v délce 1 roku představovalo nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života nejen jeho, ale i stěžovatelovy celé rodiny. Rozhodnutí je tedy „*naprosto nepřiměřené*“, a to především s přihlédnutím k zájmům nezletilé dcery, přičemž došlo rovněž k porušení § 3 a § 68 odst. 3 správního řádu, ve znění pozdějších předpisů. Pro všechny uvedené důvody stěžovatel navrhl zrušení napadeného rozsudku a vrácení věci městskému soudu k dalšímu řízení.

[15] Žalovaná se k podané kasační stížnosti nevyjádřila.

[16] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s. vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil v kasační stížnosti. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

[17] Kasační stížnost není důvodná.

[18] Jelikož stěžovatel v kasační stížnosti namítá rovněž nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku, zabýval se Nejvyšší správní soud nejprve touto otázkou. Platí totiž, že nepřezkoumatelný rozsudek zpravidla nenabízí prostor k úvahám o námitkách věcného charakteru, a je tudíž nezbytné jej zrušit. Za nepřezkoumatelné lze přitom označit zejména takové rozhodnutí, v němž soud zcela opomene vypořádat některou z uplatněných žalobních námitek (srovnej např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 – 73, Sb. NSS 787/2006, nebo ze dne 8. 4. 2004, č. j. 4 Azs 27/2004 – 74; všechna rozhodnutí dostupná na www.nssoud.cz). Zdejší soud nicméně z obsahu napadeného

rozsudku shledal, že městský soud v něm srozumitelně a konkrétně vyložil, z jakého skutkového stavu vyšel (viz str. 2-3), jak jej hodnotil, a na základě jakých úvah dospěl k tomu, že závěry učiněné správními orgány jsou správné, respektive uplatněné žalobní body nedůvodné (str. 3-5). Vytýká-li stěžovatel městskému soudu dále to, že pouze zopakoval závěry správních orgánů, s nimiž se ztotožnil, neshledává zdejší soud ani v tomto postupu pochybení. Ve své judikatuře totiž již opakovaně vyslovil, že „...v souladu se zásadou hospodárnosti a ekonomie řízení není smyslem soudního přezkumu stále dokola podrobně ‚opakovat‘ již správně vyřčené, ale přezkoumat dříve učiněné závěry, přičemž pokud u přezkumného orgánu panuje shoda na učiněných závěrech, není důvodu, proč by na ně nemohlo být odkázáno“ (viz např. rozsudek ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006 – 86). Vůči zvolenému způsobu spíše stručného vypořádání žalobních bodů lze nad rámec řečeného dodat, že byl nepochybně způsoben rovněž obecnější formulací jejich obsahu, k čemuž se Nejvyšší správní soud vyjádří podrobněji níže.

[19] Stěžovatel konečně namítal, že městský soud ve vztahu k jím odkazované judikatuře a rozhodovací praxi pouze „stroze seznal“, že se týká jiných osob s jinou pobytovou historií. Ani z tohoto hlediska však neshledává zdejší soud napadený rozsudek nepřezkoumatelným, neboť již z citací rozhodnutí žalované, které stěžovatel uvedl ve své žalobě, vyplývají podstatné rozdíly oproti nyní posuzované věci. Jedná se zejména o to, že cizinci v odkazovaných věcech svou pobytovou situaci dobrovolně řešili, přičemž se z jejich strany jednalo o první porušení právních předpisů, což není případ stěžovatele (viz níže). Jakkoliv tak lze vypořádání daného žalobního bodu ze strany městského soudu označit za stručné, nezakládá nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku, neboť z něj jasně vyplývá, z jakého důvodu neshledal žalobní námitku v podobě porušení zásady legitimního očekávání za důvodnou. Aniž by tak zdejší soud na tomto místě jakkoli hodnotil věcnou správnost závěrů městského soudu, konstatuje, že napadený rozsudek netrpí namítanou vadou nepřezkoumatelnosti, a umožňuje proto posoudit věcné kasační námitky.

[20] Jak naznačil Nejvyšší správní soud již výše, je třeba úvodem věcného vypořádání kasačních námitek konstatovat, že tyto jednak v zásadě kopírují dříve uplatněné žalobní body, a jednak se shodně vyznačují vysokou mírou obecnosti použité argumentace, namísto konkrétního a podloženého zpochybnění dílčích závěrů správních orgánů, respektive městského soudu. Podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu přitom platí, že míře konkrétnosti uplatněných žalobních (kasačních) bodů musí nutně korespondovat míra konkrétnosti odůvodnění soudního rozhodnutí, neboť má-li soudní přezkum probíhat v mezích žalobních (kasačních) bodů, nelze z povahy věci důvodnost či nedůvodnost zcela obecné námitek vypořádat zcela konkrétním způsobem (viz např. rozsudek zdejšího soudu ze dne 2. 11. 2016, č. j. 3 As 12/2016 – 81). Omezil-li se tedy stěžovatel ve své kasační stížnosti na opětovné opakování svých dřívějších tvrzení, bez jejich bližší konkretizace, respektive jejich doložení, předurčil tím úroveň vypořádání stížnostních námitek ze strany zdejšího soudu.

[21] Stěžovatel v kasační stížnosti připustil, že po pravomocném zrušení trvalého pobytu setrval na území ČR, avšak namítá, že zde nebyl ani den nelegálně, neboť se okamžitě dostavil na cizineckou policii za účelem řešení situace. Toto své tvrzení však žádným způsobem neupřesnil, respektive nedoložil. Zdejší soud z obsahu spisového materiálu ve shodě s městským soudem ověřil, že třicetidenní lhůta k vycestování, kterou stanovilo rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 27. 11. 2017, č. j. OAM-1868-49/ZR-2016, jímž došlo ke zrušení stěžovatelova trvalého pobytu, ve spojení s odvolacím rozhodnutím Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 23. 5. 2018, č. j. MV-36908-4/SO-2018, uběhla dne 23. 6. 2018. Jestliže byl potom stěžovatel kontrolován policejní hlídkou dne 24. 6. 2018, je zřejmé, že se na území ČR nacházel po uplynutí předmětné lhůty k vycestování, a tedy v rozporu s cizineckým zákonem.

pokračování

[22] Pokud jde o stěžovatelem deklarované řešení pobytové situace v podobě napadení posledně uvedeného rozhodnutí žalobou spolu s žádostí o přiznání odkladného účinku, nepovažuje zdejší soud ani tuto námitku za důvodnou. Toliko spoléhání se na institut odkladného účinku, který svou povahou představuje mimořádné opatření, aniž by stěžovatel současně, dle svých vlastních slov, podal žádost o (jiné) povolení k pobytu (viz str. 5 Protokolu), nelze podle názoru Nejvyššího správního soudu považovat za účinnou snahu o řešení nastalé pobytové situace. Na uvedeném proto nic nemění ani to, že je třeba korigovat tvrzení městského soudu v tom směru, že si stěžovatel nemohl být v době (u)plynutí lhůty k vycestování vědom nevyhovění žádosti o přiznání odkladného účinku, neboť k jejímu zamítnutí došlo až dne 20. 7. 2018. Městskému soudu lze však plně přisvědčit v jeho závěru, že si stěžovatel za popsané situace, tj. při pravomocném rozhodnutí o zrušení jeho trvalého pobytu, ve spojení s nepodáním žádosti o nové pobytové oprávnění, musel být vědom své povinnosti činit kroky k vycestování. Jak nicméně rovněž městský soud zdůraznil, dle Protokolu stěžovatel vycestovat nechtěl, ačkoliv mu v případě návratu do vlasti žádná nebezpečí nehrozilo a měl možnost bydlet u svých rodičů (viz str. 4 a 6 Protokolu). Městský soud proto dospěl ke správnému závěru, že správní orgány nepochybily, jestliže za popsané situace se stěžovatelem zahájily řízení o správním vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 cizineckého zákona. Namítá-li přitom stěžovatel nepřiměřenost správních rozhodnutí co do *formy* přijatého opatření, tj. uložení správního vyhoštění, lze připomenout, že cizinecký zákon „*stanoví, že policie cizinci vydá rozhodnutí o správním vyhoštění až na 10, 5 či 3 roky vždy, nastane-li některá ze skutkových situací předvídaných v ustanovení § 119 odst. 1, a to za předpokladu splnění případných dalších požadavků zakotvených v navazujících ustanoveních citovaného zákona*“ (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2010, č. j. 9 As 5/2010 – 74, Sb. NSS 2129/2010; důraz přidán).

[23] Za hlavní námitku vznesenou stěžovatelem jak v průběhu správního, tak posléze i soudního řízení lze označit tvrzení o nepřiměřenosti dopadů rozhodnutí o správním vyhoštění do jeho soukromého a rodinného života. Související argument představuje tvrzení nedostatečné individualizace rozhodnutí a konstatování rozhodných skutečností „*jen ve velmi obecné míře*“. Stěžovatel namítá, že proti rozhodnutí o vyhoštění stojí „*...řada silných okolností a argumentů na straně stěžovatele, počínaje aktivním řešením své pobytové situace [k tomuto viz výše], vazbou na rodinu a zejména nezletilou dceru, dlouhá pobytová historie a jednou vykonaný trest za provinění, které ho nyní má stát také pobyt v rodině*“. Nejvyšší správní soud k tomu úvodem konstatuje, že správní orgán I. stupně i žalovaná se otázkou přiměřenosti dopadů rozhodnutí podrobně zabývaly (srov. především str. 5-6 správního rozhodnutí I. stupně, respektive str. 6-8 napadeného rozhodnutí), přičemž vyšly primárně ze skutečností sdělených samotným stěžovatelem při výslechu dne 30. 6. 2018 (viz Protokol). Zdejší soud proto odkazuje na příslušné pasáže správních rozhodnutí, z nichž je zřejmé, že správní orgány navzdory tvrzení stěžovatele zohlednily konkrétní okolnosti jeho případu, naopak stěžovatel vůči jejich závěrům, jak naznačeno shora, postavil toliko námitky obecné povahy. Nad uvedené lze dodat, jak bude doloženo níže, že jeho tvrzení uplatněná v průběhu správního a soudního řízení si mnohdy protirečí.

[24] Stěžovatel ve své kasační stížnosti, v rámci návrhu na přiznání odkladného účinku, například uvedl, že disponoval trvalým pobytem od roku 2003 a za tuto dobu si zde vytvořil „*významné ekonomické a sociální vazby*“. Jak však sám zmínil při svém výslechu (viz Protokol), a jak je poznamenáno v přezkoumávaných správních rozhodnutích, nemá na území ČR žádné kulturní ani sociální vazby, nenachází se zde osoba, vůči níž by měl vyživovací povinnost, nesdílí společnou domácnost s občanem ČR ani EU, z hlediska majetkového vlastní na území ČR pouze automobil a osobní věci. Z rozhodnutí správního orgánu I. stupně se dále podává, že byl zohledněn rovněž dobrý zdravotní stav stěžovatele, skutečnost, že není ve věku seniora, stejně jako to, že při absenci pobytového oprávnění si nemůže legálně obstarávat finanční prostředky pro pobyt v ČR. Bez bližší konkretizace, respektive doložení, tak zůstává stěžovatelova námitka

„významnými ekonomickými a sociálními vazbami“ toliko v rovině obecného tvrzení, které je nezpůsobilé zpochybnit konkrétní závěry správních orgánů.

[25] Jedná-li se dále o hlavní stížnostní námitku stran nepřiměřenosti správních rozhodnutí, tj. argumentaci negativním dopadem správního vyhoštění do vztahu stěžovatele k jeho družce a společné dceři, vůči níž zdůrazňuje též ochranu práv dítěte, pak platí, že rovněž těmito vztahy se správní orgány, respektive městský soud zaobíraly. V souladu s Protokolem konstatovaly, že „manželka“ (pozn. žalovaná v napadeném rozhodnutí výslovně upřesnila označení využívané správním orgánem I. stupně pro partnerku stěžovatele, když zdůraznila, že jde „toliko“ o družku a nikoliv o manželku. Uvedené vyplývá z dostupných evidencí, přičemž stěžovatel nadto k výzvě správního orgánu nepředložil oddací list.) má s dcerou povolen trvalý pobyt v ČR, avšak pobývají v Německu, přičemž stěžovatel jejich tamější adresu nezná. Správními orgány nebylo zpochybněno, že stěžovatel na dceru přispívá měsíčně 2000 Kč a občasně se navštěvují, pokud dcera s družkou přicestují do ČR. Ze správního rozhodnutí I. stupně dále vyplývá, že na základě pobytové kontroly ze dne 4. 7. 2018 provedené na adrese zmíněné stěžovatelem při výslechu (A., Š. 806/1), správní orgány zjistily, že se zde jmenovaný nezdržuje, ani nikdo z jeho rodiny, a nemá zde uloženy žádné osobní věci (viz úřední záznam ze dne 5. 7. 2018, č. j. KRPK-54128-2/ČJ-2018-190022). Nejvyšší správní soud podotýká, že nepřehlédl, že stěžovatel v reakci na výzvu správního orgánu k doložení adresy pobytu uvedl, že se na citované adrese zdržuje, ale nyní s rodinou hodně cestují, neboť má dcera prázdniny. Vzhledem k tomu, že informace o tom, že daná adresa slouží jen jako doručovací, však byla při pobytové kontrole zjištěna přímo od majitelky nemovitosti, a s ohledem na absenci osobních věcí stěžovatele na místě není dle názoru zdejšího soudu předmětné sdělení způsobilé zpochybnit závěry, k nimž správní orgány dospěly, tj. mimo jiné, že stěžovatel s družkou ani dcerou nesdílí společnou domácnost.

[26] Jestliže stěžovatel v kontextu uvedených skutečností, v rámci odůvodnění návrhu na priznání odkladného účinku kasační stížnosti, uvedl, že „*má na území ČR vytvořeno veškeré rodinné zázemí, kdy sdílí společnou domácnost se svoji družkou [...] a nezletilou dcerou*“, respektive v doplnění samotné kasační stížnosti, že „*[v] současnosti se žalobce o dceru vzorně stará a vypomáhá manželce [správně družce] s její výchovou*“, nezbyvá Nejvyššímu správnímu soudu než konstatovat, že jde o zcela nekonkrétní a oproti závěrům správních orgánů, které mají oporu v obsahu spisového materiálu, nepodložená tvrzení. Zdejší soud proto v tomto bodě uzavírá, že městský soud nepochybil, a proboval-li závěr správních rozhodnutí, že ani z tohoto hlediska nebude správní vyhoštění nepřiměřeným, neboť kontakt stěžovatele s družkou a jeho dcerou není intenzivní, a to zejména s ohledem na jejich pobyt v Německu.

[27] V návaznosti na zmíněné skutečnosti nepovažuje Nejvyšší správní soud za přílehavou ani námitku možného porušení čl. 8 Úmluvy, respektive čl. 9 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte, a to primárně coby důsledek oddělení dcery od otce, respektive též družky od stěžovatele, stejně jako argument, že stěžovateli měl být kladen k tíži pobyt dcery v Německu, v jehož důsledku mělo být k jejich vazbě přistupováno „*spíše laxně*“. Je tomu tak proto, že spočívá-li stěžovatelova argumentace ohledně nepřiměřenosti rozhodnutí především na tvrzené závažnosti dopadu vyhoštění do jeho vztahu k družce a dceři, je z hlediska posouzení její důvodnosti nepochybně třeba vyjít z intenzity jejich vztahů v době před vyhoštěním. Pobyt v odlišných státech, toliko s občasnými návštěvami, má bezpochyby přímou vypovídací hodnotu o této intenzitě. Je přitom třeba zdůraznit, že stěžovatel měl možnost jak v rámci výslechu, tak sekundárně na základě seznámení se s podklady před vydáním správního rozhodnutí, uvést *konkrétní skutečnosti* dokládající intenzitu jeho vztahu k družce a dceři, případně konečně též k samotnému území ČR, a to na místo opakovaně využívaných a zcela *obecných* vyjádření typu, že dcera potřebuje po svém boku otce, či že zde stěžovatel má vytvořeno „*veškeré zázemí*“ (viz výše). Jinými slovy, měl

pokračování

možnost zpochybnit závěry, k nimž správní orgány dospěly. Tímto způsobem však nepostupoval a setrval na úrovni obecných tvrzení. Za uvedených okolností je třeba za nepřiléhavý označit rovněž odkaz stěžovatele na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 1 Azs 376/2017 – 26, který se dle jeho názoru zaobíral „*totožnou situací*“, a to již proto, že z jeho obsahu se podává, že tehdejší stěžovatel žil s nezletilými dětmi *ve společné domácnosti*, což neodpovídá *zjištěným* okolnostem nyní projednávaného případu (viz výše).

[28] S ohledem na vše shora uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že dílčí kasační námitky založené na tvrzené nepřiměřenosti dopadů rozhodnutí o správním vyhoštění do vztahu stěžovatele k družce a jejich nezletilé dceři jsou nedůvodné. Nad rámec řečeného lze z hlediska rodinných vztahů stěžovatele jako takových, a tedy k přiměřenosti rozhodnutí doplnit, že jmenovaný je mj. nekonzistentní ve svých tvrzeních ohledně zázemí v domovském státě. V odůvodnění návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti totiž výslovně uvedl, že „*nemá [...] na území domovské vlasti prakticky žádné zázemí, nemá se kam vrátit*“, respektive, že by zde vedl „*velmi obtížný život v zemi, kde nemá zázemí a kde nežijí jeho nejbližší*“, zatímco při svém výslechu zmínil, že ve Vietnamu žijí jeho rodiče, sestra a bratr, s nimiž je v kontaktu telefonicky případně přes sociální síť. V případě svého návratu pak může bydlet u rodičů (viz str. 5-6 Protokolu). I tyto skutečnosti však správní orgány při svém rozhodování zohlednily.

[29] V zásadě jedinou *zcela konkrétní a podloženou* námitku stěžovatele z hlediska jeho vazeb na území ČR tak představuje jeho tvrzení o délce pobytu s počátkem v roce 2003. Svůj navazující argument, že mu zde za tuto dobu nevyhnutelně vznikly „*významné ekonomické a sociální vazby*“ však již oproti zjištěním správních orgánů žádným způsobem nedoložil (viz výše). Sama tato skutečnost pak není způsobila založit nepřiměřenost rozhodnutí o správním vyhoštění, tím spíše byl-li stěžovatel v průběhu svého pobytu pravomocně odsouzen rozsudkem Krajského soudu v Plzni ze dne 21. 1. 2016, sp. zn. 2 T 3/2015, ve spojení s rozsudkem Vrchního soudu v Praze ze dne 26. 4. 2016, sp. zn. 12 To 24/2016, k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v délce 2 let, k propadnutí věci nebo jiné majetkové hodnoty a peněžitému trestu ve výši 45.000 Kč, za spáchání přečinu nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy podle § 283 odst. 1 trestního zákoníku, s podmíněným propuštěním z výkonu trestu odnětí svobody rozhodnutím Okresního soudu v Chomutově ze dne 5. 6. 2017, sp. zn. 52 PP 84/2017. Jeho trestná činnost zcela nepochybně spolu s výše vyloženými skutečnostmi oslabuje jak stěžovatelovo tvrzení o integraci do české společnosti, tak o intenzitě jeho vztahu k družce a dceři, který byl jistě poznamenán souvisejícím výkonem trestu odnětí svobody. Má-li přitom dle názoru stěžovatele jeho trestní minulost rovněž dopad do budoucna v podobě možného znevýhodnění jeho osoby při podání žádosti o nové pobytové oprávnění vůči jiným žadatelům, není ani tato námitka důvodná, neboť by se jednalo jen a pouze o důsledek jeho vlastní úmyslné trestné činnosti.

[30] V souhrnu všech shora uvedených skutečností dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že správní orgány provedly na základě řádně zjištěného skutkového stavu komplexní posouzení vazeb stěžovatele na území ČR, respektive jeho soukromého a rodinného života. Při současné *absenci dostatečné konkrétních a podložených námitek stěžovatele*, které by byly způsobily jejich závěry zpochybnit, proto městský soud nepochybil, jestliže potvrdil jejich závěr, dle kterého není rozhodnutí o správním vyhoštění v rozporu s § 119a odst. 2 cizineckého zákona, ve spojení s § 174a téhož zákona. Nejvyšší správní soud přitom současně nepopírá, že správní vyhoštění nepochybně znamená určitý zásah do soukromého a rodinného života stěžovatele, zejména ve vztahu k jeho nezletilé dceři, avšak v kontextu rozebíraných okolností projednávaného případu konstatuje, že správní orgány i městský soud dospěly ke správnému závěru, že se nejedná o zásah nepřiměřený. Podmínky pro upuštění od správního vyhoštění nebyly v případě stěžovatele naplněny. Související kasační námitky jsou proto nedůvodné.

[31] Zdejší soud dále uvádí, že nepřiměřenou neshledal ani správními orgány stanovenou dobu, po kterou stěžovateli nelze umožnit vstup na území členských států EU. Ve shodě s městským soudem má za to, že s ohledem na všechny shora vyložené skutečnosti, lze lhůtu 1 roku, spadající svou výměrou do dolní části zákonného rozpětí s horní hranicí 3 let, považovat za přiměřenou. Její stanovení tedy nepředstavuje „*excesivní vybočení z mezí správního uvážení*“. Na zmíněném nic nemění ani stěžovatelem namítaná možnost faktického prodloužení dané doby o potencionální časovou prodlevu při obstarávání nového pobytového oprávnění, neboť takovýto důsledek je z povahy věci rozhodnutí o správním vyhoštění vlastní. Ani tato kasační námitka není důvodná.

[32] Nejvyšší správní soud na základě všech výše uvedených skutečností dospěl k závěru, že napadený rozsudek městského soudu je zákonný a kasační stížnost proto podle § 110 odst. 1, *in fine*, s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

[33] O náhradě nákladů tohoto řízení bylo rozhodnuto ve smyslu § 60 odst. 1, věty první s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Vzhledem k tomu, že stěžovatel byl v řízení o kasační stížnosti procesně neúspěšný, právo na náhradu nákladů řízení mu nenáleží. Pokud jde o procesně úspěšného účastníka – žalovanou, v jejím případě nebylo prokázáno, že by jí v souvislosti s tímto řízením vznikly náklady, které by překročily rámeček běžné úřední činnosti. Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že se žádnému z účastníků náhrada nákladů řízení nepřiznává.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.)

V Brně dne 14. dubna 2020

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu